

Predikan

Midfastosöndagen 2012, årg. 1.

Psalmer: Pär-Magnus Möller

Paulus skriver i Filipperbrevet: *Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft. Smaka på orden. Jesus säger i Matteusevangeliet: "Sannerligen, om ni har tro så stor som ett senapskorn, kan ni säga till det här berget: Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig. Ingenting blir omöjligt för er."* Visst låter det trovisst. Just så är det, tänker vi i våra fromma stunder: *Vår tro besegrar världen!*

Ja, så står det i Bibeln och sådan är vår tro – men vilken är vår erfarenhet? Här är många i församlingen som har stora och väldiga erfarenheter av hur Gud griper in i livet och gör under och tecken – jag vet att det är så – men samtidigt är det många i församlingen som visst tror på Bibelns ord men saknar erfarenheten av att orden bär i det vardagliga livet. Nu behöver vi till vardags inte flytta berg men det finns annat i våra liv som behöver flyttas eller förändras: Konstiga relationer, sjukdomar, ekonomiska svårigheter, drifter och begär – bland mycket annat sådant. Och erfarenheten är inte att man förmår allt genom Jesus, bergen ligger där de ligger oavsett vad jag gör, och min tro besegrar inte särskilt mycket.

Så tänker vi missmodigt: *Ja, den kristna tron är kanske inte mycket mer än det här jag har erfarenhet av. Jag ber mina böner, läser lite i Bibeln, firar min gudstjänst – så är det bra med det.* Man slår sig till ro och slutar förvänta sig något av livet tillsammans med Jesus.

Finns det någon som känner igen sig i detta sätt att tänka?

Om du känner igen dig i detta sätt att tänka så uppmanar jag dig i dag och utmanar dig att än en gång resa dig ur din slummer och otro och se vad Jesus faktiskt lovar. När vi läser Bibeln och när vi läser om Jesus skall vi veta att den tid då lärjungarna fick vandra sida vid sida med Jesus på intet sätt skiljer sig från vår tid. Det var inte så att Guds kraft var starkare på lärjungarnas tid än den är i vår. Jesus är den samme, lärjungaskapet är det samma. Det betyder att det lärjungarna fick erfara kan också vi erfara. Bibeln är inte en bok som bara handlar om vad som hände – utan den är också en uppmaning till oss att upptäcka vad som kan hända i våra liv här idag. Vågar vi tro det? Vi måste tro det, det är bibliskt att tro det. Vi har ju allt att vinna om vi tror det!

Nu återvänder vi till evangelietexten. Mycket folk följde efter Jesus eftersom de tyckte att han gjorde ganska häftiga saker; han botade sjuka och gjorde under. Jesus var inte som alla andra – kanske hade han något att säga som de andra inte hade. Jesus satte sig ned och undervisade sina lärjungar. Folket strömmade till och lyssnade länge och snart föll kvällen på.

Johannes berättar i en bisats att det snart var påskhögtid och jag tror att Johannes ville hjälpa oss förstå att vi skall dra paralleller till uttåget ur Egypten, det var ju det man firade på påsken. Johannes vill att vi skall tänka på det osyrade bröd som folket skulle bära med sig då de lämnade Egypten, han vill att vi skall tänka på blodet från offerlammet som skulle skydda från allt ont – och därmed vill han att vi skall tänka på nattvardens måltid som Jesus instiftade under påskmåltiden – den som skyddar oss från Guds vrede. Sedan tror jag också han vill att vi skall tänka på mannat i öknen som var dag fanns i mängd att äta för Israels folk. Det var genom mannat de överlevde de fyrtio åren i öknen. Med mannat var det så att man inte kunde spara det – det räckte bara en dag – eller två om det var sabbat – därefter ruttnade det. Mannat var bara för dagen eftersom folket kulle lära sig att leva av nåd, i tro, i förtröstan på Gud. Allt detta får vi ha i bakhuvudet är vi läser texten.

Lärjungarna var lite tröga – de tänkte inte alls på mannat i öknen – de var mer bekymrade över hur de skulle kunna mätta alla de tusentals människor som strömmade till dem – och vem är vi att anklaga dem för det, vi som ständigt är uppfyllda av alla de praktiska problem som vi ser när vi funderar på hur Guds rike skall förverkligas i världen och i våra egna liv. Johannes säger att det var ca 5000 män på platsen. Eftersom detta var före jämställdhetstänkandets tid så får vi förutom männen räkna in minst lika många kvinnor och därmed säker dubbelt så många barn. Låt oss säga att det var ca 15 000 till 20 000 människor samlade denna dag – i vilket fall, en väldigt stor mängd människor. Lärjungarna ser förtvivlat ut över folkmassan och säger: *Det räcker ju inte med 200 denarer för att köpa bröd för alla dessa.* En denar motsvara ca en dags arbete. I dag skulle lärjungarna säga: Det räcker inte ens med bröd för 200 000 kronor för att mätta alla dessa – så ni förstår att det var mycket folk på den platsen och problemet tycktes med rätta stort. Så börjar de inventeringen av förråden. Det gav inte mycket. En pojke klämmer fram fem bröd och två fiskar. Det är verkligen inte mycket till 20 000 hungriga personer. Vad förslår det? Frågade lärjungarna.

Jag kan mycket väl känna igen mig i lärjungarnas missmod. När verkligheten blir för tung och svårhanterlig ger vi upp. När vi ser hur lite vi förmår av egen kraft ger vi upp. När orimligheten i den uppgift som ligger framför oss blir uppenbar så ger vi upp. Vad kan jag göra? – jag förmår ju ingenting!

Det enda felet lärjungarna gjorde den kvällen var att de missade en liten detalj i denna till synes hopplösa situation. En enda liten detalj som kunde ändra allt: Jesus. Jesus var ju mitt ibland dem. Lärjungarna hade inte vandrat så länge med Jesus vid deras sida så de hade inte vant sig att då han var med ändrades alla förutsättningar. Med denna världens missmod i sitt hjärta gav de istället upp.

Tänk om vi kunde få upp ögonen för att Jesus också är vid vår sida. Vi vandrar våra dagar som om vi gick ensamma. Vi planerar och förhåller oss till omvärlden som om vi var ensamma. Vi glömmer att vi har Gud vid vår sida, att vi har tillgång till himmelrikets potential. Vi kristna är inte vem som helst – vi är lärjungar till Jesus och barn till himmelens och jordens skapare. Det är ganska mäktigt! Eller hur? Det är så vi måste lära oss att se på oss själva!

Fram till lärjungarna kommer en liten pojke. Han måste ha hört lärjungarnas oro och på barnets självklara sätt ville han hjälpa till. Han skrapade ihop fem bröd och två fiskar. Lärjungarna log nog åt barnets välvilja, men slog på vuxenvis bort barnets naiva gåva med orden: *Vad förslår det till så många!* Jesus hörde lärjungarnas avvisande och blev nog lite irriterad, Jesus gillar nämligen barn. Just sådana som barnen är skall vi alla vara, säger Jesus. Vilken egenskap är det som Jesus säger är så föredömlig i barnets natur? Kanske skulle man säga att det som utmärker barnet är att det tror allt och hoppas allt och förväntar allt. Jesus vill att vi på barnavis skall tro på honom, hoppas allt av honom och förvänta oss allt gott av honom. Gör du det?

Så tar Jesus bröden och fiskarna, tackade Gud och delade ut dem. Och det räckte och det blev över. Tolv fulla korgar samlades ihop när alla var mätta. Det är ett under det som heter duga.

Ja, det är ett under det som sker, men det är inget underligt – det är helt naturligt. Där Jesus är där är himmelriket och där himmelriket är sipprar överflödet, härligheten, nåden och allt gott igenom. Det är samma sak som sker när Jesus botar sjuka, driver ut ondska och annat sådant; himmelriket sipprar igenom. Himmelen är där Jesus är. Och Jesus är här. Tänkt den dag då vi verkligen vågar få upp ögonen för detta faktum och vågar verkligen hoppas allt av Jesus, förvänta oss allt av Jesus, tro allt om honom. Vad kan inte ske då?

Men varför vågar vi inte förvänta oss allt gott av Jesus? Ja, enkelt sett så tror jag det beror på att vi inte vågar se och pröva om hans löften verkligen håller. Vi har i vår kultur fått för oss att Kristen tro är teori – en ide – ett religiöst förhållningssätt. Men lika konkret som Gud lät sig födas som människa – lika konkret skall vi leva i efterföljelse genom allt i våra liv. Jesus gör det omöjligt för att oss gömma oss bakom unkna religiösa dimmor – nej ut i verkligheten skall vi!

Jesus har gett oss en relation med honom genom dopet och tron. Han har skänkt oss den Helige Ande som hjälparen och vägledaren, han har gett oss hela himmelrikets potential. Det gäller dig, det gäller mig. Det enda vi behöver göra är att bära fram det vi har i tro för att det skall bli välsignat. Jesus har lovat att vi skall få kraft till varje dag, att vi skall finna manna till varje dag. Men vi blir inte mätta på mannat om vi inte äter det. Jesus har lovat att vi skall kunna få orden då

vi behöver vittna om Jesus – men orden kommer inte ur vår mun om vi inte vågar öppna den. Jesus lovar oss Andens gåvor i församlingens gemenskap: Profetians gåva, trons gåva, botandets gåva. Men inget händer om vi inte praktiserar dessa löften. Jesus lovar att vi skall få vägledning i våra liv, men vi får inte vägledningen om vi inte går dit vi kan finna den; i församlingens undervisning och gemenskap. Jesus säger att vi skall få lära känna honom i djupet av våra liv och att vi skall bli lika honom – men vi blir inte lika honom om vi inte gång på gång kommer nära honom, i nattvard, bön, bikt, gudstjänst och alla andra sådana ställen där han sakta men säkert omformar vår karaktär.

Vi behöver varandra för att våga se vilket fantastiskt företeelse församlingen är. Församlingen är en reva i himmelen där vi får leva med himmelrikets nåd regnande över oss. Vi som församling är något unikt och fantastiskt i denna värld. Vi är inte en förening vilken som helst, vi är inte ens en gemenskap vilken som helst, vi är himmelriket på jorden, Kristi kropp. När vi delar ut det bröd vi själv tagit emot, det kan vara kunskap om Gud, det kan vara att ge vidare den kärlek vi tagit emot, det kan vara de andliga gåvor vi tagit emot, då välsignar Gud det så att det lilla vi har tagit emot och ger vidare förmeras och mättar den hungrande värld vi lever i. Så enkelt är det. Och ändå så svårt. Varför är det svårt? Jag tror att vi blivit så vana vid att inte förvänta oss något av Jesus – men det måste vi göra något åt som församling. Vi har ett uppdrag i världen att dela vidare det vi själv tagit emot. När vi vågat tala om vår tro med varandra, när vi vågar inhämta fördjupad kunskap om livet med Gud, när vi vågar be för dem som behöver förbön, när vi vågar öva de andliga gåvor Gud gett oss – då lovar Jesus – och det är sant – att vi skall få se hur himmelrikets potential verkar genom oss och vår församling. Ni kommer väl ihåg de sjuttio två lärjungarna som Jesus skickade ut två och två. När de kom tillbaka var de exalterade över vad de upptäckt: "Herre, till och med demonerna lyder oss när vi uttalar ditt namn."

Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft.